

ناول

نیمگری

ژوند

Ketabton.com

لیکوال: رفیع الله علی حیدر
ډیزاین: سید ادريس سادات

0731363201

نیمگری ژوند ناول

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم .	نیمگری ژوند (ناول)
لیکوال .	رفیع الله علی حیدر
پښتی ډیزاین .	سید ادريس (سادات)
چاپ کال .	۳۱۱۲۱ ۱۴۰۱
د لیکوال ۱ شماره .	0730432762
د لیکوال ۲ شماره .	0797335830
چینل .	https://t.me/sadatketabtoon

که چیری تاسی هم خپل کتاب ته ډیزاین ورکوی نو له موږ

سره په تماس کې شی...

0779011816

RAH

دالی!

دا ناول دی زما گرانې
اوخوړې مور جاني ته دالی
وي.

نیمگری ژوند ناول

سریزه:

د لیکوال خبری

گرانو او محترمو لوستونکو!

د خپل مور او پلار خدمت وکړی.

خدای دې نکړي.

که سبا ستاسې مور او پلار له دنیا ولاړل، نو
باور وکړئ چې د خپل مور او پلار غوسه به
مو هم یادېږي.

نو راشی ملگرو!

د خپل مور او پلار خدمت وکړی.

مننه او احترامات.

او ستاسې د دعاؤو په هیله.

نیمگری ژوند ناول

د سهار اته بجی به وی.

مکتب ته ولاړم.

درس مو ووايه، کورته راغلم مور می راته چای او ډوډی
راوړه.

بیرون ولاړم له ملگرو سره می لوبې کولې.

خو چې ناڅاپه می په پلار باندې سترگې ولگیدې.

له کار څخه راغلی وو.

ډېر ستړی شوی وو، په مخ یې د خولو لارې جوړې وې.

نو ورمنډه می کړه پلار می په غپن کی ونيوه.

او کور ته راغلو کورکې مو سودا خلاصه وه.

او له پلار سره می روپی هم نه وې.

پلار می د چای سره سپوره ډوډی وخوره زه ډېر خفه شوم.

پلار می چای وڅښه.

ماته یې ویل:

علي حیدره زویه!

درس دي وایه کوبښښ کوه زما گرانه زویه!

نیمگری ژوند ناول

ماورته وویل:

سمده پلار جانہ درس مو ویلو وخت تپرېده.

څلور میاشتنی امتحانونه راوړسېدل.

استاذ په صنف کې وویل:

سبا سهار به د پارچو د چاپولو لپاره شل شل افغانی راوړی.

نن لارشی سبا روپی هم درسره راوړی.

ټول لارو خپلو کورو ته زه چې کور ته راغلم،

مور می راته ټوټی راوړه.

ما ورته وویل:

مورجانې په مکتب کې رانه شل روپی غواړي د پارچو د

چاپولو لپاره

مور می وویل:

سمده زویه چی پلار دې بیگا راغی.

ورته ووايه!

سمده مورې بیگاه می پلار راغی.

ستري مشي می ورسره وکړه، هغه دیر ستري شوی وو.

نيمگري ژوند ناول

نو يي بالښت ته څنگ وواهه.

ما ورته وويل:

پلار جانه!

په مکتب کې رانه روپي غواړي.

پلار مي راته کړه.

زويه اوس خو نشته چې کار مي خلاص کړ.

بيا به يي درکړم.

ما ورته وويل:

سمده پلار جانه!

پدې شپه مي مور چای او سپوره ټوټی راوړه.

هغه مو وخوره لارم دخوب کوټي ته ډېر خفه وم، چې سبا به
استاذ ته څه وایم.

په همدې فکرونو کې ویده شوی وم.

سهار مي مور راباندغږ وکړ:

علی حیدره زويه!

نیمگری ژوند ناول

ای علی حیدره زویه!
هاڅه وایی مور جانی.
چای دې وڅښه نور دی د مکتب وخت دی.
سمده موری!
زه راپاڅېدم مخ او لاسونه مې ومینځل، کتابونه مې
راواخیستل مکتب ته روان شوم.
په لاره کې دخپل صنفی سره یو ځای شوم.
هغه راته وویل:
روپی دې راوړي دي.
ما ویل:
نه.
زما له پلار سره نه وي.
تا راوړي دي.
هغه ویل:
هوو ما راوړي دي.
سمده اضافه روپی نلري چې زما پر ځای یې ورکړي.

نیمگری ژوند ناول

زه به بییا تاته درکرم.

ویل بیی نشته.

زما دپر فکر خراب شو.

مکتب ته ورسیدو.

استاد حاضرې راوخیسته.

ویل بیی:

چی د هرچا نوم می اخیستو.

هغه دی روپی راوری.

سمده.

استاد چی یو خو نومونه واخیستل ټولو روپی ورکری.

زما نوم بیی واخیست.

ما ورته وویل:

استاد جانه!

زما سره اوس نشته.

بییا به بیی درته راوږم، استاد غوسه شو.

او زه بیی له صنف څخه وویستم.

نیمگری ژوند ناول

کورتہ راغلم.

مور راتہ وویل:

بچیہ ولی دومرہ وختی راغلی خیریت خو دی.

ماوویل:

هو موری اجازہ می راواخیستہ.

سمدہ زویہ!

درس دی وایہ سہار بیا د تپر پہ خپر مور راباندی غز وکر.

اوزہ پاخپدم چای می وخبنہ.

کپناستم مور راتہ ویل:

زویہ ولی ناست یی د مکتب دی ناوخته کیری.

ماورته وویل:

موری له ما سرہ پیسی نشته.

د تول صنف هلکانو پیسی ورکری دی.

زما پاتی دی.

مکتب کی راتہ استاذ غوسہ کوی.

مور می ویل ته راحہ زہ یی له چا خخہ درته قرض کرم.

نیمگری ژوند ناول

روپی یې راته قرض کړې.

زه مکتب ته روان شوم.

استاذ ته مې روپی ورکړې.

استاذ وویل:

غور ونیسی درې شپې وروسته مو امتحانونه دي.

امادگي ورته ونیسی .

سمده استاد

کورت ته راغلم.

کتابونه مې راوخیستل، بڼه مې مطالعه کړل.

خوب راغی ویده شوم.

درې شپې تېرې شوي.

سبا مو امتحانونه و.

زه هم روان شوم مکتب ته استاذ هم راغلی وو.

امتحان مو بڼه خوندور وو.

ماتر ټول صنف بڼه پارچه حل کړې وه.

استاذ هم راته وویل:

نیمگری ژوند ناول

کونښن کوه علي حیدره!
آفرین دېر ښه سوالونه دي حل کړي دي.
امتحانونه خلاص شول.

څلور ورځې يې رخصتي راکړه.
رخصتی هم خلاصه شوه، مکتب ته ولاړم.
نور ملگری راغلي وو مجلسونه روان وو.
چا ويل چې ما ته مي پلار د کامیابی په تحفه کې بایسکل
اخلي.

چا ويل:

چې ماته مي پلار د کامیابی په تحفه کې موبایل اخلي.

خو زه همداسی چوپ وم،

ځکه زما غریب پلار د ډوډۍ نه درلودې.

نو ماته به يې تحفه په څه اخیسته.

استاذان راغلل، ټول کتار-کتار شولو د نورو صنفونو نمرې
اعلانیډی.

د نور صنفونو چې خلاصې شوي نو زموږ د صنف شروع
شوی.

نیمگری ژوند ناول

استاذ راغی.

اول یې زما نوم واخیست.

اول نمره شوم.

دیر خوشحاله شوم کورته راغلم.

مور ته مې وویل:

مور مې هم ډېره خوشحاله شوه.

او بڼکل یې کرم.

چای او ډوډی مو وخوړه، شپې مې پلار راغی.

هغه ته مې وویل:

پلارجانہ!

زه اول نمره شوم هغه دیر خوشاله شو.

لس شپې وروسته اختر هم وو.

د مکتب رخصتي د اختر تر څلورمې ورځې پورې وه.

اختر راغی.

د غم اختر وو، زما مور هم لږه مریضه وه.

زما کالي هم نه وو، ټولو ملگرو مې نوي کالي کړي وو.

نیمگری ژوند ناول

خو ما نه وو کږي.

وروسته د اختر نه می مور سخته ناجوره شوه، پلار می ډاکټر ته بوتله.

هغه ورته ویلی وو.

چی کابل ته یې بوخی دلته یی علاج نکیري.

زما فکر ډیر خراب وو، حکه زما همدا یوه مور زما خوشالي وه.

بله ورځ می پلار مور کابل ته بوتله.

کابل کی ډاکټرانو ورته ویلي وو، چی دا باید عملیات شي.

عملیات ته ۴۰۰۰۰ زره افغانی پکار دي.

نو زما پلار سره روپی نه وې، نو یو درشکې پتی مو گرو کړو.

بیا لارل کابل ته عملیات یی وکړ.

او څلور شپی یی بستر کړل.

څلور شپی وروسته کورته راغلل.

ډاکټر ورته ویلی وو چی شل شپی وروسته به یی بیا راولی.

شل شپی وروسته بیا مور اوپلار لارل کابل ته .

نیمگری ژوند ناول

کابل کی داکتر ورته ویلی و.
تاسی دا باید پاکستان ته بوخی.
پلار می راغی کورته روپی یی دچا خخه قرض کبری.
لارل پاسپورت یی جور کبر.
او پاکستان ته ولارل.
زنگ به می ورته کاوه.
پلار به می ویل:
اوس دی مور بنه ده.
هلته یی یو خه دوا ورکبری وه.
کور ته راغلل، مور می نوره هم خرابه شوی وه.
دیر فکر می خراب شو.
خو بدبختانه چي مور می له دنیا ولاره.
زما زره داسی درد کولو چي دیر دیر می ژرل.
خو په ژرا هېڅ نه کېدل.
خو بیا مکتب شروع شو، دیر وخت نه ورتلم.
دیر خفه وم.

نيمگري ژوند ناول

حڪه چي زما مور ڊيره راباندي گرانه وه.
يوه مياست وروسته د استاذ سره مخ شوم، هغه لڙ ڊاڊگپڙنه
راگره.
راته يي وويل:
سبا ضرور مڪتب ته راشه.
گني محرومپري ضرور به رائي.
ما ويل سمده.
سبا مڪتب ته لارم.
هغه خوند او مزه نه وه په مڪتب کي وخت تپڙپڙه.
په غم او په فڪرونو کي وم.
له ژونده مي زره تور وو.
امتحانونه راورسپڊل، ماته يي هپڇ خوند نه راکولو.
پدي ڪال زه له اول نمره گي ڇخه ۳۹ مي نمرې ته را ٿيپ
شوم.
غوبنٽل مي چي ڇان وڙنه وڪرم.
نو پدي وخت کي مي يوه جني وليده.
ڊيره بنايسته او بنڪلي بنڪاريده.

نیمگری ژوند ناول

راته یې وویل:

ولې داسې خفه یې ما ورته ټوله کیسه وکړه.

هغه ډېره خفه شوه.

بیایې راته وویل:

خبر دا خو ژوند دی.

مقابله ورسره وکړه، دیرې خبرې یې راته وکړې.

زړه مې لږ راحت شو، جنی به هر وخت زما سره لیدل دیرې خبرې به یې راته کولې.

ما مکتب هرڅه پرېښي وو.

خو هغې بیا مجبوره کړم تر څو مکتب شروع کړم.

د هغې په لیدو مې غمونه کمېدل.

ورو ورو ورباندې مین شوم، بیا مې لږ ژوند سم شو.

خو کور راته زندان وو.

دې انجلې راته وویل:

مکتب شروع کړه.

ضرور.

نیمگری ژوند ناول

ما ویل:

سمده وخت تپریده.

ما غوښتل چی د مینی اظهار ورته وکرم.

خو ما نشوای کولی.

خو اخر هغی راته وویل:

چی مینه درسره لرم.

ما هم ورته وویل:

مینه درسره لرم.

غم می ورو ورو کمپده.

وخت تپریده.

د هغی جنی سره به می هر وخت لیدل.

له ډپر وخت وروسته د هغه کورنی هغه له بیرون وتلو منع
کړه.

ما به د هغی انتظار کاوه.

خو هغه نه راتله.

بیا می د ژوند هیلی مری شوی بیا له ډپر وخت وروسته می
موبایل ته مسیج راغلی وو.

نیمگری ژوند ناول

لیکلی یی وو.

(اسلام عیکم)!

ماورته ولیکل:

وعلیکم سلام!

وبینه خان دی راته معرفی کبره.

بل مسیج راغی نوم یی راته واخیسته.

زبره می ډپر خوشاله شو.

زما پوښتنه یی وکبره.

ما ویل:

اوس بنه یم ته سنگه یی.

ویل یی:

الحمدلله!

زه هم بنه یم.

ډیره گپه می ورسره وکبره.

هر وخت به می مسیج ورته کاوه، ډیر وخت وشو.

مسیجونه مو کول د هغه ساده موبایل وو.

نیمگری ژوند ناول

د مسیج مصرف هم ډېر وو.

حکله په یوه مسیج ۲ افغانی کت کوي، نو ما و غوښتل ترڅو
یو موبایل ورته واخلم.

لارم.

موبایل مې واخیست.

اوس نو ده ته د ورکولو لار یې هم نه وه.

ما ورته سیمکارت او انټرنیټ او واټساف فعال کړل.

مسیج مې ورته وکړ.

چی موبایل مې اخیستی هغه راته ویل:

سه دې کولو په هغه روپیو به دی ځان ته چیشی اخیستی وی.

ما نه خو د مسیج مصرف ډیر زیات وو.

پدې کې مې واټساف فعاله کړی دی.

مصرف یې کم دی .

اوس دا راته ووايه چی څنگه به یې درکوم.

هغې راته وویل:

سبا زموږ د ماما د زوی واده دی.

نیمگری ژوند ناول

زه هلته حم په لاره کې يې راته کېږده.
ما ويل سمده.

لاږم موبایل مي د خاورو لاندې پټ کړ.
او شين پلاستيک مي يې پر سر کېښود.
هغه ته مي دا نښانې وويله.

او زه ولاړم پټ هلته کيناستم.
ماويل:

چی بل سوک يې وانه خلي خو د خدای پاک مهرباني وه.
د هغه ورور له هغه څخه مخکې روان وو.
او هغه جنی موبایل واخيست.

زه ډېر خو شحاله شوم، بيگا مي ورته مسيح کولو خو جواب
يې نه راکوه.

زه ډير خفه شوم د شپي يوه بجه وه خوب راغی.
په همدې فکرونو کې ويده شوم.

سهار چې پاڅېدم موبایل می راواخيست، مسیجونه راغلی
وو.

زېره مي ډېر خوشحاله شو.

نیمگری ژوند ناول

مسیح کي یې ویلی وو.

گرانه وینه!

زه ډیره مصروفه شوم.

سنگه یې!

ما ویل ښه یم.

ته سنگه یې!

ویل یې الحمدلله ښه یمه.

شکر چې ښه یې راته یې وویل:

مکتب ته ځي ما وویل:

هو.

هغه وویل:

په څو بجو ما ویل په اتو بجو ځم.

نو لار شه ناوخته کیري گرانه!

سمده گرانی ځم.

کوشش کوه سمده.

شه وخت گرانی مننه ستا هم شه وخت لارم.

نيمگري ژوند ناول

مکتب لږ مې بيا مکتب ته زړه کېده.
درس مو وایه ما هم یو ځلي بيا کوبنښن شروع کړ.
لس شپې وروسته کلني امتحانونه وو.
کوبنښن مې کاوه.
د مکتب نه راغلم ډیر خفه شوم.
ځکه چې مور مې ژوندی وه.
هغی به راته چای او ډوډی تیار سم کړي وو.
خو اوس یې یادونه شته او هغه نشته.
لاږم چای او ډوډی مې ځان ته راوړل او ومی خوړل.
کتابونه مې راواخیستل، مطالعه مې شروع کړه.
چې موبایل ته مې مسیج راغی هغه جنی وه مسیج کې یې
لیکلي وو.
راورسېدې له مکتبه.
ماورته وویل:
هوو گرانی راورسېدم.
لس شپې وروسته مو امتحانونه شروع کړي.

نیمگری ژوند ناول

هغې راته وویل:

کوبښن کوه .

که له ۳۹ نمرې څخه ۷ نمرې ته راغلی نو زه درته کالي کرم.

او که له ۷ نمرې ټیټ وي، نو هیڅ تحفه نه درکووم.
ما ویل:

سمده کوبښن کوم .

خو ته به دا کالي سنگه ماته راکوي.

ته خو بیرون نشي راوتلی.

ویل یې:

ته ځان کامیاب کړه کالی زه په کوم رقم درته رسوم سمده؟

ما ویل سمده.

منه ما ویل سمده گرانی.

جنی وویل:

کوبښن کوه زه ځم پلار مې راغی ټوټی وروړم .

ما ویل سمده گرانی ښه وخت ولری .

نیمگری ژوند ناول

په کتاب کتلو می پیل وکړ.
چې دروازه ټک ټک شوه.
زه ور غلم چې ومې کتل هغه سبری وو، چې زما پلار ورنه
روپی قرض کړې وې.
ستری مشی می ورسره وکړې.
زما لاس یی بیرته را تیله کړ.
راته یی وویل:
روپی می راکره کنه بیا به وایې چې خبر نه وم.
ما ورته وویل:
سمده کا کا چې پلار می را اولیگلی دربه یې کړم.
سبری لارو خو ډیر بسکنځل یې ماته وکړل.
ما هېڅ ورته ونه ویل.
ډیر فکر می خراب شو.
غوبنټل می چې کار پیدا کړم کار وکړم.
هغه مثل دی.
(د پیرانگ او د پار تر منځ شوم)

نیمگری ژوند ناول

که مکتب پریردم، مینه می له لاسه ورکوم.
او که مکتب وایم، خلک رانه پیسی غواری.
پلار ته می زنگ وکبر، پلاره زه درخُم ایران ته د کراییی لپاره
روپی راولپگه.

هغه راته غوسه شو.

راته یی ویل:

پام گوره زویه داسی ونکری مکتب دی وایه چی روپی دی
پکار پدی زه یی درلیگم.

ماویل:

سمده پلار جانه خوزه یی پرینبوم، دیر تینگار یی وکرو.
ما هم د هغه خبر ومنله.

او ورته ومی ویل:

چی پلاره هغه تا چی روپی ورنه قرض کبری وی.
هغه سری پیسی غواری.

پلار می وویل:

سمده زویه خود هغی د وعدی وخت هم لا پوره ندی.
خوزه یی درلیگم.

نیمگری ژوند ناول

لږې راسره شته لږې به قرض کږم .

ته دې درس وایه زویه .

ما وویل:

سمده پلار جانه!

روپی یې راولیگلي ما هم هغې سږي ته روپی کورته
ورورې بیرته کور ته راغلم.

کور هم دزدان په څېر وو.

حکې چې مور مې نه وه.

امتحانونه شروع شول، بڼه روان وو.

آخر خلاص شول لس شپې رخصتی یې راکږه.

هغې جنی ته مې مسج کولو هر وخت.

ورته ومی ویل:

کالي مې تیار کږه.

هغې وخنډل.

ما ورته وویل:

ولي خاندی؟

نیمگری ژوند ناول

ویل یی:

همداسی می و خندل.

نه نه اوس به راته وایی ویل یی:

چی ته په خان باوری یی چی کامیاب یی ما ویل:

هوو .

بنه سمدہ د نتایجو عکس به دی ماته رالپگی.

ما ویل سمدہ گرانی .

نتایج اعلان شول، زه ۶ نمره شوی وم.

دپر خوشحاله شوم راغلم کورته خو کور کی کی مورکی نه

وه.

بیرته بیرون ته راووتم.

عکس می جینی ته ولپگه.

هغه هم دپره خوشحاله شوه.

او راته یی وویل:

جایزه دی وگتله.

ماویل:

نیمگری ژوند ناول

هوو.

اوس نو سنگه راكوي زما تحفه كه څوك دي ونه ويني.
ويل يي ته فكر مكوه.

زه نن ځم په ۹ بجو كاريزه ته هلته كالي مينځم.
هلته راشه زه يي په اوبو كي در خوشي كوم.
او ته يي ونيسه.

ما ويل:

سمده گراني زه دېر خوشحاله شوم.
چي زه هم يوداسي څوك لرم چي په غم مي خفه كيږي.
او په خوشالي مي خوشحاليږي.
ورغلم كالي مي راوړل.
دېر بنكلي گريوان او دېر بنكلي رنگ يي وو.
زه دېر خوښ شوم، لارم كالي مي خياط ته يوړل.
د خياط هم دېر خوښ شول.
د كالو اندازه يي ونيوه.
او زه ترې كور ته راغلم.

نيمگري ژوند ناول

کور کي مي دېگ وکړ او ټوټي مي وخوره.

د ماسپين لمونځ لپاره مسجد ته ولاړم.

ملگرو راته ويل:

علي حيدر ه اوس سنگه يي؟ درسونه دي سنگه دي؟

ما ورته وويل:

الحمد لله اوس بنه يم.

له جومات لارم څخه راساً ولاړم خياط ته کالي مي راوړل.

ډېر ورته خوشحاله ومېر.

ځکه زما ژوند په غريبي کي تېر شوی وو.

بنه کالي مي نه وو ليدلي په لاره کي خپل خالق ته په سجده شوم.

او داسي دعا مي وکړه:

يا ربه!

ته خو مي دغه انجلي نصيب کړي.

زما د مور غمونه يي ټول را څخه هېر کړل.

ډيره بنکلي انجلي وه.

نیمگری ژوند ناول

زه یې د ژوند کولو لپاره یو ځل بیا راوچت کړم.
زما پیره مینه ورسره ده.

پای

نور وروسته بیا لیکم ،

نیمگری ژوند ناول

ملگرو تر همدې ځای می رسولی دی.

او ماته دوعا کوی.

چی هغه انجلی می نصیب شی.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**